

Dobré zprávy:

Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové ročník 3 (2011) : č. 4 – prosinec

úvodník
MUDr. Milena Černá

Vážení čtenáři Dobrých zpráv,

v tomto čísle vás zveme, abyste spolu s námi sledovali stopu umění a charity, často vzdálených, ale často naopak spřízněných oborů lidské činnosti. Umění a charita tryskají ze společného zdroje božské jiskry – inspirace a empatie.

Vezměme jen múzy, které inspirovaly básníky, hudebníky, zpěváky, tanečníky, herce a spisovatele. Ty byly považovány za pravé původce harmonie, krásy a šťastných pocitů, které dílo umělce vyvolává. Však také podporovaly inspiraci jen do té doby, kdy se umělec cítil jako nástroj v ruce bohů a byl vůči svým schopnostem dostatečně pokorný. Sobectví a povýšenost božskou jiskru inspirace ničí.

Odtud patrně i propojení na soucit a laskavost vůči těm, kdo trpí a jsou v opovržení pro chudobu či nezdařený životní osud. Jako výraz vděčnosti za dar uměleckého nadání se jim umělci přibližují, aby část svého „dobrého bydla“ věnovali „méně šťastným“.

Dnes tolik rozšířené benefiční akce, ať už koncerty, divadelní představení, balet, literární díla či aukce uměleckých děl přinášejí užitek ponejvíce lidem se zdravotními či sociálními handicapy. Jindy umělci přímo či nepřímo podporují nemocnice, domovy pro zdravotně postižené, hospice, ale také školy a jiné vzdělávací a výchovné instituce. S trochou nadsázky lze říci, že filantropie se snoubí s uměním všude tam, kde vládne úcta k životu.

Benefiční akce mívají svého patrona. Je to člověk s dostatečně velkým srdcem, aby dokázal vyjádřit, proč a jak se který umělec angažuje ve prospěch objektů či subjektů své podpory. Umělecké zážitky se znásobují pocitem dobře vykonaného díla, užitečnosti, prospěšnosti pro celek, a tyto pocity sdílejí jak sami výkonní umělci, tak i účastníci benefičních akcí. Nejednou se stává, že benefiční koncert vyvolá silnější umělecké zážitky než akademické provedení téhož díla.

Podporovatelé umění a věd, od římských časů zvaní mecenáši, se v minulosti mnohokrát stali též podporovateli vzdělání chudších vrstev a jiných důležitých podmínek k vyšší kvalitě života. Jedním příkladem za všechny z českých zemí, do dnešních dob nepřekonaným, je Josef Hlávka. Jistě nikoliv náhodou došlo k setkání Josefa Hlávky a Antonína Dvořáka, k vzácnému splynutí múz architektury, stavitelství, hudby a zpěvu.

Na stránkách tohoto čísla Dobrých zpráv vám přinášíme alespoň malé nahlédnutí na to, jak se umělci, ale i další tvořiví a vnímaví lidé angažují ve prospěch těch, kterým je jejich pomoc potřeba. A aby miský vah byly vyvážené, píšeme nejen o dárcích, jimž děkujeme, ale také o obdarovaných. Cesta, která dovedla manžele Markétu a Jiřího Královcových a jejich Nadační fond Klíček od pomoci dětem v nemocnicích až k vytvoření prvního dětského hospicu, je jistě obdivuhodná, odvážná a inspirující. A proto také jim patří poděkování.

Z obsahu...

Rozhovor s...

...Jiřím Šourkem, jehož fotografie pomáhají vážně nemocným dětem

Laskavé spojení umění s charitou

Benefiční akce svým posláním prosvětlují vztahy mezi lidmi...

Mladí tvůrci

Monika Roženková a Jan Molnár

Okénko dárců

Advokátní kancelář KŠB, věrný příznivce VDV. Už 17. benefiční koncert!

Okénko obdarovaných

Dům na cestě
První dětský hospic u nás

Aktuality

Výstava fotografií o paní Olze Havlové v Jablonci nad Nisou a Roztokách u Prahy

Fotografie Jiřího Šourka pomáhají vážně nemocným dětem

Jiří Šourek – fotograf, malíř, nakladatel. Před koncem roku vydal portrétní kalendář pro rok 2012 a výtěžek z jeho prodeje daroval VDV. S kým jiným bychom měli udělat rozhovor v čísle zaměřeném na umění a charitu, když ne s ním?

● **Kdy jste začal s fotografováním a kdo vás k němu přivedl?**

Ve dvanácti letech a přivedl jsem se k němu sám. Fotografie se mi vždycky moc líbila, tatínek měl fotopřístroj pro běžné rodinné dokumentování, a tak to začalo. V sedmé třídě jsem začal navštěvovat výborný fotokroužek v České Skalici, kam jsme se z Broumova přestěhovali. Sledoval jsem odborné časopisy, jako byly Československá fotografie či Revue fotografie, i první obrazové publikace, které tehdy vycházely. Byl jsem z toho uchvácený, a proto jsem šel na grafickou školu.

● **Po jejím absolvování jste se ale mohl stát leccíms.**

Je pravda, že než jsem si našel první místo v oboru, pracoval jsem tři měsíce s lopatou na výstavbě vepřína. Pak jsem dostal zaměstnání v kulturním středisku v Hradci Králové jako fotograf, ale vydržel jsem tam jenom rok, neboť jsem zjistil, že mě baví reportážní fotografie. Pokoušel jsem se dostat do ČTK, kde po normalizaci nastala profesionální a generační výměna. Jako 22letý kluk jsem si neuvědomoval, že tohle zaměstnání obnáší také spoustu závazků, jako je vstup do strany a schůzování, což mě bohužel potkalo. Nebavilo mě to a byl jsem z toho nešťastný, ale přineslo mi to i něco pozitivního – měl jsem k dispozici dobrou techniku, naučil jsem se jednat s lidmi a hlavně – potkal jsem tam svoji manželku. Z ČTK jsem se horko těžko dostával, ale snažím se být pozitivní a nechci na to moc vzpomínat. Od roku 1985 jsem šel na volnou nohu.

● **To bylo v té době odvážné rozhodnutí.**

Fotografoval jsem propagaci cestovního ruchu, architekturu, dodával jsem fotografie pro pohlednice a kalendáře, a to mě bavilo. Mělo to ale především tu výhodu, že když přišel rok 1989, byl jsem už zavedený

soukromý podnikatel. Hned jsem založil nakladatelství Art foto a začali jsme vydávat obrazové publikace. Produkce tehdejších státních nakladatelství byla sice dobrá, ale ne až tak kvalitní po technické a fotografické stránce. Tato nakladatelství se postupně rozpadala, doprodávala to, co vydala do roku 1989, a tím se otevřel prostor pro nás, kdo jsme začínali.

● **V branži jste vydržel přes dvacet let, to je co říci!**

Dneska jsem asi jediný z tehdy začínajících nakladatelů-fyzických osob, kdo přestál celých dvacet let a stále mě tato profese živí. Není lehké udržet se na trhu v podmínkách, kdy tu funguje určitá lobby, a proto mnoho jiných už uteklo, neboť to není snadný chleba. Ale je to krásná práce!

● **V čem tkví její krása?**

V tom, že člověk může něco dělat podle svého, je svým vlastním pánem, sám si práci naplánuje a rozhoduje v zásadních věcech. I když někdy může šlápnout vedle a něco třeba nevyjde, vyčítat to může jenom sám sobě.

● **Máte k podnikání nadání?**

Už coby malé dítě jsem se projevoval jako podnikatel. Dostal jsem k Vánocům promítačku na pohádky a hned jsem chtěl mít soukromé kino. Lepil jsem plakáty do oken, že budu promítat pohádky za vstupné jedna koruna, a donutil jsem svoje tři největší kamarády, aby mi to zaplatili. Já jsem se prostě jako soukromý podnikatel už asi narodil!

● **Kolik publikací jste ve svém nakladatelství vydal?**

Řekl bych, že na kontě jich mám kolem čtyřiceti. Některé – například Pragensia – vycházejí ve více jazykových verzích, u jiných jsme dělali různé reedice.

● **Tyto publikace obsahují z valné části vaše fotografie. Jaký máte vztah k umělecké fotografii?**

K té se začínám propracovávat teprve nyní. Fotografie mě vždycky bavila, ale dělal jsem věci užité, které sloužily k reprodukci. Neměly ambice být výtvarné a umělecké, i když o tom, zda fotografie je nebo není umění, se dlouho vedla diskuse. Dneska je už jasné, že fotografie do umění patří. Ale já osobně to tak začínám cítit teprve teď, když je mi šedesát.

● **Vaším tématem byla dlouho krajina, že?**

Ano a mám ji stále rád, i když jsem ji kolem roku 2000 začal opouštět a dostal jsem se k fotografování města. Vydal jsem například publikace Praha deštěm omytá či Pařížské imprese a momentky a teď se vracím k portrétům, které jsem kdysi fotografoval v ČTK.

● **Co bylo impulsem, že vás přitáhly opět portréty?**

V ČTK jsem býval enfant terrible, a tak mě v roce 1979 poslali fotit Bohumila Hrabala, který se dožíval šedesátipětilet. To pro ty, kdo fotili Husáky, Štrougaly a Bilaky, nebylo nic zajímavého, zatímco já jsem nad tím zajásal. Když jsem před časem vytáhl jeho fotografie, řekl jsem si, že by bylo dobré fotit lidskou tvář, která je jako zátiší, krajina i architektura – v ní je všechno!

● **Výsledkem vaší roční práce je kalendář pro rok 2012?**

Ano, když jsem zjistil, že portrétů mám docela hodně, rozhodl jsem se z nich vydat kalendář. Těch dnes vychází celá řada a mnohé mají charitativní poslání, stejně jako ten můj.

● **Jak jste vybíral osobnosti, které jsou na něm zobrazeny?**

Podle morálních kritérií a podle toho, aby šlo o člověka působícího na veřejnosti, který už

něco dokázal v oboru, jenž přináší společnosti a lidem buď prospěch, či radost. Měl by to být ryzí člověk se vším všudy. Politiky jsem z toho úplně vyškrtl.

● **Koho tedy ve vašem kalendáři uvidíme?**

Na titulu je Darja Klimentová, primabalerína Anglického královského baletu, která patří mezi padesát nejznámějších a nejoblíbenějších lidí žijících ve Velké Británii, i když u nás není až tolik známá. Pochází z Počernic, vystupovala v Národním divadle a každý rok se sem vrací a pořádá tu v létě kurzy klasického baletu. U jednotlivých měsíců jsou dirigent Zdeněk Mácal, zpěvačka Marta Kubišová, herečka Květa Fialová, kardiochirurg prof. MUDr. Jan Pirk, režisérka Olga Sommerová, violoncellista Jiří Bárta, atletka Barbora Špotáková, herec a režisér Miroslav Krobot, prof. RNDr. Helena Illnerová, vědec Doc. Ing. Ivan M. Havel, herečka Vlasta Chramostová a herec, režisér a spisovatel v jedné osobě Zdeněk Svěrák.

Aukce fotografií Jiřího Šourka vynesla 70 tisíc korun.

Foto: Zdeněk Chrapek

● **Jak jste se s těmito osobnostmi potkal?**

Neznal jsem je osobně, pouze z televize či prostřednictvím filmu. Vytipoval jsem si je, sledoval jsem jejich kariéru a předpokládal, že budou vstřícní. Moje očekávání nejen naplnili, ale mnohdy předčili. Osobní kontakt s těmito osobnostmi je jedinečný a právě to je na tom krásné, pokud to člověk dokáže ocenit. Existují lidé chladní, které nerozpozná pohled na mlhavou krajinu, a jsou jiní, kteří při tom téměř pláčou. A mě dojmají a emotivně a inspirativně na mě působí setkání s kvalitními lidmi. Dojímá mě lidská duše a to, co tito lidé vytvářejí a co mají vevnitř.

● **Celý výtěžek z kalendáře věnujete na charitu?**

Kalendář v počtu 400 kusů vydávám na vlastní náklady a zisk z prodeje půjde prostřednictvím VDV pro Nadační fond Klíček. Z toho mám dobrý pocit, když vím, že moje snažení padlo na úrodnou půdu a že někomu konkrétně pomůže. To je pro mne hlavní ocenění.

● **Klíčku poputuje i výtěžek z prodeje 13 kolorovaných fotografií obsažených v kalendáři, je to tak?**

Výstava 13 fotografií z kalendáře je vystavena od 18. listopadu v naší pražské galerii Artfoto ve Skořepce. Jedna sada originálních fotografií slouží jako tiskový podklad pro výrobu kalendáře, další očíslovanou sadu lehce kolorovaných fotografií jsem věnoval VDV do aukce konané také ve prospěch nadačního fondu Klíček. Kromě osobností z kalendáře

jsou na výstavě i portréty dalších lidí z okruhu přátel či rodiny, kteří mě zajímají. Asi je to u mne už mánie, že když někoho zajímavého vidím, tak dostanu chuť si ho vyfotit.

● **Proč jste si vybral jako partnera pro kalendář VDV?**

Protože mě na něj nasměrovala naše známá, která pracovala dlouhou dobu ve Fóru dárců a doporučila mně ho. Mám k lidem, kteří ve VDV pracují, velkou důvěru. Myslím, že naše spolupráce bude fungovat.

● **Otázka na závěr: Jak vidí vaše citlivé oko fotografa svět a společnost, ve které žijeme?**

Docela pozitivně, i když občas potkávám lidi, kteří představují materiální, hodnotově posunutě zaměřená a pokud jde o lidské vztahy, jsou povrchní. Kdyby se podle takových lidí, ze zklamání, která nám přinášejí naši politici, a ze zkreseného mediálního obrazu hodnotila celá společnost, zdálo by se, že je zkažená a špatná, že nemá smysl se angažovat a že by se člověk měl starat jen sám o sebe a hledět pouze na své zdraví a svou rodinu. Když ale přijdu do jiného prostředí, mezi normální lidmi, tak cítím, že právě oni jsou základem naší společnosti a její hybnou silou. Vidím v nich jiskru a naději, protože vědí, co je dobré a co je špatné a nepotřebují k tomu žádné usnesení, stačí jim prostý rozum. Tyto lidi mám rád a naplňují mě optimismem.

Irena Šatavová

PORTRÉTY OSOBNOSTÍ

ve fotografiích Jiřího Šourka

2012

Artfoto GALERIE
portréty osobností

Naši umělci

Dne 5. května 1995, při první slavnosti Ceny Olgy Havlové, zpívaly Bambini di Praga, na housle zahrála virtuoska Jana Herajnová. Paní Olga v upjatých tmavomodrých šatech stála před vysokými okny Lichtenštejnského paláce a za nimi se bělaly právě rozkvetlé kaštiny. Byla dojatá a hovořila o tom, jak výjimeční umělci věnují svá díla a výkony ve prospěch charity.

Tak byla zahájena tradice, v níž při Ceně Olgy Havlové pokračovali Václav Hudeček, Adam Skoumal, Petr Adamec, Kristýna Valoušková a Petr Matuszka, flétnový soubor „In dulci jubilo“, The Plastic People of the Universe, Carmina bohemica a mnoho dalších, jejich řadu pak uzavírá v roce 2011 jazzové Trio Jiřího Kříže. Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové navázal kontakt v průběhu dvaceti let s mnoha umělci, jako byli např. malíř Jaroslav Šerých, sochař Jiří Dostál, fotograf Jadran Šetlík, výtvarník Zdeněk Lhotský, hudební skladatel Marek Kopelent, grafik Pavel Cindr, fotograf Bohdan Holomíček. Zvláštní postavení mezi všemi zaujal Olbram Zoubek tím, že na samém počátku vytvořil sochu „Povzbuzení“ pro laureáty Ceny Olgy Havlové. Při Ceně Olgy Havlové jsme spolupracovali také s herci Markem Ebenem, Miroslavem Kovářkem, Arnoštem Goldflamem, Jiřím Suchým, Taťánou Medveckou, Terezou Kostkovou či Bárou Štěpánovou.

Zájem o spolupráci byl spontánní i ze strany umělců, a tak jsme zažili velké projekty typu Výstava kanadských výtvarníků, kteří svá díla poslali do Čech s určením k prodeji ve prospěch nadace. Výstava se konala v galerii Pallas v roce 1992. Aukce a výstavy byly v té době častým programem. Zejména na počátku 90. let minulého století se řada umělců ucházela o to, aby jejich jméno a dílo vstoupily do obecného povědomí v souvislosti s dobře známou Nadací Olgy Havlové. Stáli také o to, aby se z prodeje jejich děl uhradily náklady na péči o těžce nemocné, o seniory, o lidi se zdravotním postižením. Pro Výbor dobré vůle hrál Josef Suk i dětský pěvecký soubor z Jižní Afriky, benefiční koncerty známých umělců se konaly ve Švýcarsku, Rakousku a Německu. V Karlových Varech zpívala pro VDV Dagmar Pecková, na zámku v Nelahozevsi Eva Urbanová, v klášteře sv. Anežky hráli České Virtuosi di Praga s Kateřinou Englichovou, u sv. Šimona a Judy jsme poslouchali Ivana Kusnjera, Zdenku Kloubovou, Ivonu Škvárovou, Luboše Brabce, Jiřího Stivína, Milana Svobodu a další a další umělce. V Galerii u Prstenu se dražila umělecká díla ve prospěch dětí s cystickou fibrózou, v Obecním

domě šperky, sklo a porcelán na potřeby pro děti s kombinovaným postižením, nejnověji fotograf Jiří Šourek dává k dispozici výtěžek z prodeje uměleckých kalendářů a portrétů pro onkologicky nemocné děti.

Není to nadsázka, že celou historii Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové provázejí benefiční koncerty. Ten první – se světoznámou sopranistkou Monserrat Caballé – se uskutečnil v Národním divadle již v roce 1993. Tam také pro Výbor dobré vůle – Nadaci Olgy Havlové poprvé fotografoval Zdeněk Chrapek, který od té doby nechyběl na žádné hudební produkci konané pro naši nadaci. Svými fotografiemi vytvořil jedinečnou galerii snímků uměleckých osobností, atmosféry každé takové významné události i lidí, kteří tuto atmosféru vytvářeli.

„Benefiční akce svým posláním prosvětlují vztahy mezi lidmi, potěšují, dávají vzory chování a zušlechťují.“

Od roku 1993 se také konaly přčetné benefiční koncerty, přednášky významných osobností a literární pořady, které ve prospěch VDV pořádali Němečtí přátelé a podporovatelé Nadace Olgy Havlové v Bonnu a v Berlíně. Jejich činnost neustala ani po vstupu České republiky do Evropské unie a nadace z ní profituje doposud.

Při této přehlídce nelze nezapomenout na benefiční koncert slavné pěvkyně Barbary Hendricks ve Španělském sále Pražského hradu v roce 1995, jejíž song „Sometimes I feel like a motherless child“ zazněl jen o půl roku později, při rozloučení s paní Olgou.

Následující rok 1996 zahájil novou významnou kapitolu Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Tehdy poprvé a od té doby

pravidelně rok co rok Advokátní kancelář Kocián Šolc Balaščík pořádá pro nadaci Benefiční koncerty dobré vůle, jejichž bohatý výtěžek směřoval původně na podporu projektu vzdělávání dětí s postižením, později na program „Naše rodina“ a v posledních letech do grantového programu „Senior“ na podporu těch organizací, které se příkladně starají o osamělé a bezmocné starší lidi. Správní rada Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové jako i v jiných případech garantuje jeho plné využití. Účinkující výkonní umělci i umělecká tělesa zvučných jmen se zřikají honoráře, nebo účtují minimální náklady. Je to laskavé spojení krásné hudby a velkorysosti dárců z komerční sféry. Za léta bylo pro účely nadace tímto způsobem získáno úctyhodných 18 milionů korun.

Do sbírky „Dobra není nikdy dost“ pro potřeby dětí i dospělých se zdravotním postižením přispívá formou benefičních gala představení také Taneční konzervatoř Ivo Váni-Psoty, zaznamenali jsme i výtěžek z festivalu Rock for People, na Dnech dobré vůle účinkovala Ida Kellarová, Hradišťan s Jiřím Pavlicou, Jazzové studio Pavla Smetáčka, kapela Čechomor a další. A zadíváme-li se do minulosti pozorně, nepřehlédneme tam ani významný příspěvek na vydání publikace esejí, básní a povídek „Stáří lidé okolo nás“, který nám v roce 2006 z účasti na protirasistické kampani věnoval člen Francouzské akademie, herec Jean Luc Bideau.

Je přirozené, že my v nadaci s radostí hledíme na události, ve kterých se propojuje umění a charita. Jsme si jisti, že benefiční akce mají budoucnost. Budou třeba časem jiné, ale budou pokračovat. Nejedná se jen o finanční prostředky získané díky obětavosti uměleckých osobností a talentu pořadatelů. Benefiční akce svým posláním prosvětlují vztahy mezi lidmi, potěšují, dávají vzory chování a zušlechťují. Tak za to všem, ať byli nebo nebyli v této vzpomínce jmenováni, ještě jednou velké díky.

Milena Černá, ředitelka Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Kolekce dárkových předmětů VDV od Moniky Roženkové

Vypadá mladě, určitě byste neřekli, že už deset let pracuje jako módní návrhářka. Jmenuje se Monika Roženková, ve světě módy ale figuruje pod značkou MonaRosa. Od letošního léta spolupracuje s VDV a pro jeho kampaň „Běh ČSOB pro dobrou věc“ navrhla sadu dárkových předmětů, jejichž koupí budou moci zájemci přispět na tento projekt.

S Výborem dobré vůle (VDV) ji svedla náhoda – na své módní přehlídce se potkala s Monikou Granja, PR manažerkou VDV. O pár týdnů později vznikl nápad, že mladá návrhářka připraví kolekci předmětů, kterým vtiskne vedle loga VDV ještě svůj jedinečný designový podpis. „Nejdřív jsme s přítelem-architektem vymysleli dvě možné cesty, kterými se vydat: buď navrhnout sadu sportovního oblečení, nebo kolekci věcných dárců pro celou rodinu. Zvítězila druhá varianta,“ popisuje historii vzniku dárkových předmětů Monika Roženková.

Na konci léta byly návrhy hotové a zanedlouho putovaly do výroby, takže už koncem listopadu 2011 spatřily světlo světa eko-pastelky z recyklovaného papíru pro děti, transparentní deštníky pro kteréhokoliv člena rodiny, dámská a pánská originální trička pro volný čas a stříbrný přívěšek ve tvaru srdíčka, které má VDV ve svém logu. „Je to můj první návrh šperku a moc mě to bavilo,“ říká Monika.

Tato mladá módní návrhářka se dosud zabývala jen navrhováním oděvů, které většinou tvoří sama doma a prodává je přes internet. Ale pozor – vždy jen jeden kus, takže jde o neopakovatelný originál! Teď možná rozšíří své aktivity také na návrhy šperků, i když prvořadě by jednou chtěla mít vlastní módní ateliér. Díky tomu, že nedávno opustila práci na částečný pracovní úvazek v grafickém studiu a návrhářství se začala věnovat naplno, mohl by se jí tento sen brzy vyplnit. Do té doby se můžete s jejími výrobky setkávat prostřednictvím jejich internetových stránek www.monarosa.eu, na internetovém portále www.fler.cz/monarosa či na trzích nezávislých designerů, které se konají sezónně ve větších městech České republiky.

Monika má ráda divadlo, označuje ho za svoji vášeň, a tak nepřekvapí, že určitou dobu navrhovala i divadelní kostýmy pro plzeňské divadlo J. K. Tyla, pražskou konzervatoř či ochotnické soubory. „Ráda také relaxuji v přírodě, běhám, lyžuji, jezdím na kole a hraji tenis,“ vyznává se ze svých koníčků. K nim patří i cestování (Francie je její srdeční destinací), kino a knížky. Jednu z posledních od Haruki Murakami Norské dřevo vám může doporučit jako dárek pod stromeček pro vaše blízké. Tam by se jistě dobře vyjímala i Monikou navržený stříbrný náhrdelník (3000 korun) či jiný z dárkových předmětů (trička za 1000 korun, deštník za 500 korun a pastelky za 200 korun), které pro VDV za symbolický honorář navrhla a jež jsou vyrobeny v limitovaných sériích.

Irena Šatavová

Mladí tvůrci z Fondu vzdělání – 1. díl

Při Ceně Olgy Havlové 2011 byli vyhlášeni i vítězové soutěže Velmi Dobrý Výtvar, která byla vypsána pro stipendisty Fondu vzdělání. Její vyhlášovatelé – ČSOB a VDV – chtěli podpořit zdravotně či sociálně handicapované studenty v jejich kreativité a rozvoji tím, že mohli posílat své obrazy, hudební nahrávky, fotografie, poezii, povídky i šperky, které vytvořili. V seriálu, jenž nyní zahajujeme, vám chceme představit některé z mladých tvůrců, jejich práce byly oceněny. Dnes to bude Jan Molnár.

Jan Molnár (23 let)

2. místo za olejomalbu Přístav nočních nálad

student Fakulty pedagogiky na Technické univerzitě Liberec (učitelství pro 1. stupeň ZŠ)

Něco o mně: Na prvním místě mohu říct, že mám rád srandu. S ní jde všechno líp. Rád ji rozdávám kolem sebe. Studuji, abych mohl být učitel, a učím výtvarnou výchovu. Moje láska je ze dřeva a má šest strun. Ano, je to kytara.

Kdo je můj vzor v životě: Jako věřící mám vzor jasný, ale vzorem je pro mě i každý upřímný člověk, který umí rozdávat své nadání bez toho, aby za něj něco očekával zpět.

S kým bych se rád setkal: Před pár lety bych bez váhání odpověděl, že s Bonem ze skupiny U2. Dnes na tom tolik nesejde, ale asi stále s ním. Nejen kvůli jeho talentu, ale i pro jeho snahu pomáhat potřebným.

Co chci v životě dokázat: V životě bych chtěl dokázat spoustu věcí. Jednou z nich je být dobrým učitelem, a to nejen po stránce odborné.

Co mě inspirovalo pro soutěžní práci: Příroda při pobytech v zahraničí.

Co pro mě znamená možnost studovat: To, že si nedělám vysokou školu pro pouhý titul, ale že díky ní mohu dělat to, co mě baví, tedy učit.

Monika Granja

Advokátní kancelář KŠB, věrný příznivce VDV

Už 17. benefiční koncert!

Jsou lidé s otevřeným srdcem, kteří vnímají potřeby druhých a nejsou k nim lhotejní. A mezi nimi jsou tací, kteří tak nečiní jednorázově a nahodile a „břímě“ pomáhání si vetnou do svého života jako setrvalý úkol. A právě takoví se našli v Advokátní kanceláři Kocián Šolc Balašík. Začali pořádat Benefiční koncerty dobré vůle ve prospěch VDV a ten letošní byl už sedmnáctý v pořadí.

Je nedělní večer 13. listopadu 2011. Praha se už zahalila do tmy a osvětlený Kostel svatých Šimona a Judy na Starém městě září do daleka. Dnes se stane místem, které rozezní hudba, jež potěší srdce přítomných. Lidé, kteří zakoupením vstupenky a finančním darem podpořili tento benefiční koncert, konaný ve prospěch programu VDV Senior.

Organizátorem koncertů je už od roku 1995 advokátní kancelář Kocián Šolc Balašík (KŠB). Její advokáti a daňoví poradci oslovují své klienty, přátele a známé a zvou je ku pomoci potřebným tím, že se koncertu zúčastní a přispějí svými dary na vybraný projekt. KŠB zajišťuje program koncertu a všechny organizační záležitosti s koncertem spojené (tisk pozvánek a vstupenek, vydání programu koncertu, prezentaci dárců a sponzorů atd.). Program se každoročně mění, aby (většinou už stálé) návštěvníky mile překvapil a zaujal. Proto pracovníkům KŠB, stejně jako všem přítomným a účinkujícím, vystupujícím za symbolický honorář, bylo adresováno úvodní poděkování Jiřího Balašíka, ke kterému se za VDV vroucně připojila předsedkyně správní rady Dana Němcová.

Podařilo se připravit letošní koncert tak, aby obstál v řadě všech předchozích? Odpověď zní: bezvýhradně ano. V první části vystoupil smíšený Brixihlo akademický soubor se sbormistrem Kamilem Mandlíkem, který svírá taktovku tohoto originálního tělesa pevně a neochvějně už desátým rokem.

Brixihlo akademický soubor se sbormistrem Kamilem Mandlíkem

Foto: Zdeněk Chrapek

Kostel se rozezněl patnácti písněmi, mezi nimiž byly spirituály, skladby Clauda Debussyho, Bohuslava Martinů, Michaela McGlynnna a dokonce i moravská lidová. Jediné prostory a výborná akustika umocnily působivost písní, při kterých se místy zdálo, že se tóny třepetají nad hlavami posluchačů jako perutě andělů a vznášejí se až do kopule kostela. Není divu, že tyto prostory využívá Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK jako koncertní síň pro své komorní projekty!

Druhá polovina benefičního koncertu si s touto první nezadala. Ba právě naopak! Pražská komorní filharmonie, která vznikla už v roce 1994 z podnětu dirigenta Jiřího Bělohlávka a vypracovala se v jeden z našich nejlepších orchestrů, si připravila skladby Georga Friedricha Händela, Josepha Haydna a Wolfganga Amadea Mozarta. Za dirigentským pultíkem stál Kryštof Spirit a soprán Olgy Jelínkové, ověřené mnoha mezinárodními cenami, přidal hudebnímu zážitku ještě pomyslnou „čtvrtou“ dimenzi.

Splnil Benefiční koncert dobré vůle své poslání? Poslání, které Jiří Balašík vyjádřil těmito slovy: „Jsme tu, abychom udělali dobrý skutek, abychom pomohli lidem nemocným

a postiženým. Lidská společnost je sice plná válek, zloby a nepřátelství, ale jsou v ní i pozitivní hodnoty, jako je dobro, přátelství, pomoc či povzbuzení, které můžeme dát druhým. A jsme tu dneska také proto, abychom si užili krásný večer plný hudby.“ Myslím, že oba důvody Jiřího Balašíka našly své naplnění.

Návštěvníci odcházeli z koncertu s úsměvem na tváři a s hudbou v srdci a dobrý skutek byl také vykonán. Na projekt Senior, který pomáhá starým, opuštěným a dlouhodobě nemocným lidem, stejně jako i seniorům, kteří chtějí prožívat tuto část života aktivním způsobem, putoval čistý výtěžek z koncertu ve výši kolem 960 tisíc korun. Stáří si zaslouží úctu, pozornost a pochopení, v příštím roce tím více, že rok 2012 je vyhlášený Evropským rokem přípravy na stárnutí. „Sociální služby se stále vyvíjejí, přibývá např. terénních a ambulantních služeb, které pomáhají starším lidem žít co nejdéle v jejich domácnosti. Záleží nám na jejich kvalitě za dobrou cenu – a po této stránce vám garantujeme, že získané peníze budou použity na zvýšení kvality těch nejlepších,“ vzkazuje ředitelka VDV paní Milena Černá.

Irena Šatavová

DŮM NA CESTĚ

První dětský hospic u nás

Nedaleko Českého Šternberka leží vesnice Malejovice. Vlastně jen pár domů, jimž na kopci vévodí budova staré školy. Dnes tu sídlí první dětský hospic v ČR. Vedle dveří má velkou ceduli: „Dětský hospic je dům na cestě, ne na konci cesty.“ O tom, jak to vlastně je, jsme si povídali s Markétou Královcovou z Nadačního fondu Klíček, která se svým manželem Jiřím vdechla tomuto „otevřenému domu“ duši.

● Vždycky jste věděla, že tohle bude vašim posláním?

Nevěděla. Studovala jsem dějiny umění a estetiku a diplomová práce mě v roce 1988 přivedla do motolské nemocnice, abych zde sbírala materiál. Tenkrát mě nenapadlo, že to pro mě bude zásadní životní výhybka. Myslela jsem si, že až napíšu diplomku, půjdu dál nakročenou cestou.

Osudová výhybka

● Co způsobilo, že vás ta osudová výhybka nasměrovala někam úplně jinam?

Jelikož jsem praktický člověk, chtěla jsem, aby má diplomová práce měla praktický dopad. Proto jsem si zvolila téma, jak s využitím estetické dimenze pomoci dětem v nemocnici. Pan profesor Javůrek, jenž byl jedním z lidí, kteří mě na moji cestu nasměrovali, mi doporučil navštěvovat motolskou dětskou onkologii. Veřejnost tehdy neměla ponětí, že i děti se mohou léčit na nemoc, na kterou se nemusejí vyléčit. V té době proběhlo další moje zásadní setkání, a to s Bohuslavem Blažkem, konzultantem mé diplomové práce a zároveň „renesančním člověkem“, který mi pomohl nebát se reflektovat i ty úplně obyčejné věci, které vyvolá kontakt s trápením, dětskou nemocí, izolací dětí. Pomoohl mi uchopit práci tak, aby odpovídala tomu, co jsme pak – s mým manželem, který mě podporoval – viděli, s čím jsme se setkali, co jsme zažili, a zároveň aby dostála vědeckosti. Velice brzo jsme však došli k tomu, že jaká-

koliv estetizace je úplně prázdná a k ničemu, pokud v nemocnici chybí ten základní, mravní rozměr, který by reagovalo na potřeby dětí.

● K čemu vás toto poznání přivedlo?

Přesunuli jsme se blíže dětem a těm pár rodičům, kteří s nimi tenkrát v nemocnici byli. Můj manžel se připravoval na dráhu učitele a překladatele z angličtiny a i on přijal tu výzvu a to intenzivní, co nás přitahovalo – děti v nemocnici. Děti, které vítaly blízkost dalšího člověka, aby s nimi trávil čas, povídal si s nimi, bral vážně, co říkají, doprovázel je na procházce a dělal s nimi něco, co reagovalo na jejich strachy a obavy, někdy i nudu – tedy to všechno, co děti zažívaly při hospitalizaci bez rodičů. A to nás oba natolik přitáhlo, že jsme velice záhy začali společně přemýšlet, co s tím můžeme udělat.

Nadační fond Klíček

si klade za cíl hodně úkolů a vybudování dětského hospice je pouze jedním z nich. Zároveň chce zlepšovat životní podmínky vážně nemocných dětí, posilovat roli rodičů v péči o ně, přivádět herní specialisty na dětská oddělení nemocnic či odstraňovat bariéry mezi světem zdravých a světem nemocných. Právě pro Nadační fond Klíček je určený výnos z prodeje kalendáře osobností 2012 fotografa Jiřího Šourka.

● A co jste udělali?

Po listopadu 1989 jsme se seznámili s realitou na západ od našich hranic. Shodou náhod či Božího řízení jsme měli možnost potkat lidi, kteří začínali s humanizací dětských nemocnic ve Velké Británii, kolébce mnoha změn, jež ovlivnily podobu dětských nemocnic po celém světě. V anglickém Oxfordu jsme také navštívili vůbec první dětský hospic na světě, který tam v roce 1982 založila sestra Frances Dominica.

● Dá se dětský hospic nějak výstižně charakterizovat?

Právě Frances Dominica definovala podstatu hospicové péče jako „rozšířené přátelství“,

kde přítel je člověk, který nad vámi nemá navrch, kdo vás nevede, netváří se, že ví, co je pro vás nejlepší, ale jde trpělivě po vašem boku, naslouchá vašim starostem, obavám, potřebám...

● Co vás v Anglii inspirovalo?

Setkání s novou realitou nám otevřelo oči. Pro dětskou hospitalizaci zde platila zcela jiná pravidla hry, která se odvíjela nikoliv od instituce, která si něco nadiktuje a člověk jen poslušně sklopne paty a poslouchá, ale od potřeb hosta-klienta, tedy dítěte-pacienta a jeho doprovázejících rodičů. Viděli jsme na vlastní oči, jak může vypadat dětská hospitalizace a v čem všem se liší od našeho velice omezeného vnímání dětí v nemocnici. Uvědomili jsem si, jak moc jsme determinovaní tím, v čem jsme vyrůstali. Jak se říká: „Když slůně vážete řetězem, v dospělosti nepřetrhne ani stébko trávy, kterým byste ho přivázali.“

● Od tohoto poznání k založení dětského hospice, nebo jak říkáte vy „otevřeného domu na vesnici“, jste museli ujit ještě dlouhou cestu.

Ale to poznání jsme už nikdy nemohli vymazat ze své mysli. Po revoluci jsme s manželem pracovali v novinách a potkali jsme další pro nás důležité lidi, díky nimž jsme nemuseli opustit představu, že dělat jakékoliv kompromisy, které se podepší na pacientovi, není dobře. Samozřejmě jsme vnímali českou realitu v souvislostech a bylo nám jasné, že věc nestojí tak, že by na jedné straně stál zlý a nechápavý nemocniční personál a na druhé straně obětí v podobě dětských pacientů a jejich rodičů. Bylo nám jasné, že je potřeba komunikovat navzájem a že je na rodičích, aby se začali zajímat o hospitalizaci společně s dítětem, aby od něj neodjížděli z nemocnice domů, aby pomáhali otvírat oči lékařům a sestřičkám, neboť jejich role mámy a táty je nezastupitelná.

● Jak jste do dělali?

Formou praktické práce, která v sobě vždy také nesla osvětu. Český rozhlas odvysílal několik tematických pořadů, vycházely články, ale hlavně se o nás začali zajímat rodiče

Dětský hospic slouží také jako zázemí pro každoroční letní tábory, pořádané Nadačním fondem Klíček. Kdo může, spí ve stanu na zahradě za domem, komu to zdravotní stav nedovoluje, bydlí pod střechem. Foto: archiv Nadačního fondu Klíček

a někteří vzdělávatelé, například zdravotnické školy, ale i ministerstvo zdravotnictví, kde jsme měli velký seminář pro vrchní a staniční sestry z dětských nemocničních oddělení. A co bylo důležité – neztratili jsme kontakt s dětmi v nemocnicích. Chodili jsme za nimi jako dobrovolníci, později jako herní specialisté. V roce 1993 jsme z podnětu rodičů a na základě toho, co jsme sami poznali, založili v areálu motolské nemocnice malou ubytovnu. Nejdřív jsme chtěli rodičům hospitalizovaných dětí, kteří nebyli z Prahy, nabídnout střechem nad hlavou. Později jsme z rozhovorů s nimi zjišťovali, co kromě místa k nocování nejvíce potřebují.

Otevřený dům na venkově

● Jak jste přešli od provozování ubytovny pro rodiče hospitalizovaných dětí až k dětskému hospici?

Když jsme se dozvěděli, že ve světě existuje dětský hospic, tak se nám zprvu zdálo morbidní a nesmyslné dávat dohromady děti, které mají těžkou prognózu. Avšak po osobní zkušenosti z oxfordského hospice v roce 1991 jsme pochopili, že jeho myšlenka je shodná s naší představou tzv. otevřeného domu na venkově, který jsme plánovali a v němž jsme chtěli pomáhat vážně nemocným dětem a jejich rodinám. Měl být určený pro nemocné děti, které jsou ochotné a schopné odjet někam, kde by nabraly sílu, kde by si mohly hrát, kde jim bude blízko někdo, kdo ví, čím vším si už prošly, a nezarazí se nad tím, že nemají vlásky či nožičku, že je

jim špatně, že mají nějakou speciální dietu či že jsou slaboučké a nemohou dělat všechno, co zdravé děti. Dětský hospic má v sobě navíc ještě tu dimenzi, že je otevřený dětem, které z tohoto světa odcházejí. A protože i my jsme se v Motole setkali s dětmi, které si už rodiče domů neodvezli, ale odvezla je pohřební služba, pochopili jsme, že nemůžeme zavírat oči před starostmi rodin, když léčba jejich dítěte není úspěšná.

● A tento otevřený dům jste vybudovali v Malejovicích. Proč zrovna tady?

Vhodný dům jsme hledali dlouho. Bylo skoro symbolické a asi ne náhodné, že nás hledání zavedlo do míst se jmény Přepychy, Nouzov a Rájov. Až nakonec moje maminka našla inzerát o prodeji školy v Malejovicích, o níž jsme se později dozvěděli, že je majetkem města Uhlířské Janovice, které ji chce darovat. Darovací smlouvu jsme podepsali v létě roku 1997.

● To vám byl osud hodně nakloněný, že?

Škola byla v naprosto dezolátním stavu. Hned jsme začali s brigádami, uspořádali jsme sbírku a začali jsme budovu rekonstruovat. Mezi našimi pomocníky byli i rodiče, které jsme znali už z Motola, a také odloučené děti, které se na proměně staré školy v místo setkávání chtěly nějak podílet. A tak sem dobrovolníci přijížděli sušit seno nebo zasít první trávu. Vzniklo tady krásné společenství: někdo přijížděl sezónně, někdo jezdil celoročně.

● Jak dlouho trvala rekonstrukce?

Sedm let. V roce 2004 jsme školu kolaudovali

a zároveň jsme už pomýšleli na novostavbu tzv. ošetrovatelské jednotky, která by stála zde na zahradě. Měla by nabízet lepší komfort a zázemí a byla by nestátním zdravotnickým zařízením, kde už by byl např. i rozvod kyslíku a kde bychom mohli nabízet plné spektrum dětské hospicové péče. Zatím ale zůstává tento projekt jenom na papíře.

Každodenní běh dětského hospice

● Takže zdejší otevřený dům hospicovou péči neposkytuje?

Vlastně ano, ale je potřeba vědět, že dětská hospicová péče je péčí jiného druhu, než jakou nabízí hospic pro dospělé. V průběhu let se nám ozývalo mnoho rodin s prosbou o pomoc a praktickou podporu – a tak začali jezdit do tohoto domu. Jedna slečna tady dokonce dožila a my jsme si uvědomili, že to, co nabízíme a co se už v tomto domě odehrává, je vlastně dětský hospic ve skromných podmínkách. Nejsme zdravotnické zařízení, ale to vůbec neznamená, že rodině nemůžeme nabídnout podporu a účinnou praktickou pomoc, a to nejen v době, kdy se o své vážně nemocné dítě stará, ale i po jeho odchodu z tohoto světa. Naše pomoc navíc není vázaná na pobyt rodiny v tomto domě: s mnoha rodiči udržujeme důležitý kontakt telefonický a e-mailový, některé rodiny navštěvujeme, postupem času jsme zřídili půjčovnu pomůcek usnadňujících ošetřování nemocného dítěte v domácím prostředí. Máme několik kyslíkových koncentrátorů, polohovací postele, antidekubitní matrace a úžasně nafukovací vany, které se mohou podsunout pod dítě, se kterým může z mnoha důvodů být obtížná manipulace. Zázemí sice máme skromné a malé, ale ve srovnání s mnoha podobnými zařízeními v zahraničí nijak nezaostáváme.

● Kolik lidí tvoří zdejší tým?

Je nás osm zaměstnanců, z toho čtyři pracují na částečný úvazek, podle potřeby nám příležitostně pomáhají další lidé na dohodu nebo formou dobrovolnické práce. V našem týmu

Budova bývalé školy v Malejovicích u Uhlířských Janovic, kde od léta 2004 funguje první část dětského hospice Nadačního fondu Klíček.

Foto: Gabriela Čapková

jsou zdravotní sestry, sociální pracovník, jeden kolega, který zajišťuje technické zázemí a umí opravit všechno, na co se podívá, a také dvě hospodyně. Všichni jsme „multifunkční“: hospodyně musí být schopné dobře uvařit, postarat se o dům a zeleninovou zahradu, o hejno našich koček a další zvířata (poník, osel a koza), posedět s našimi hosty – slovu klient se vyhýbáme. Každý, kdo u nás pracuje, by ideálně měl umět řídit vůz, hodně toho vědět o naší nadační práci a hlavně o dětské hospicové péči. Provozujeme také non-stop poradenskou telefonickou linku, která je stejně důležitá jako tento dům. Jsme velmi malý tým, ale více zaměstnanců si teď nemůžeme dovolit; naše práce i veškerý provoz jsou hrazeny výhradně z darů.

● Na jak dlouho k vám děti přijíždějí?

To je různé – někdy jen na několik dní, někdy na několik týdnů; výjimečně u nás některé rodiny strávily i několik měsíců. Během prázdnin se někdy domluví několik rodin, které se už za ta léta znají, že v Malejovicích stráví společně více času. Funguje tu výborná domácí kuchyně, jsme v přírodě, rodiče si zde mohou odpočinout, neboť je během dne či noci můžeme v péči o jejich děti vystřídat. Náš dům není nějakým lůžkovým zařízením, kde ležící děti čekají na to, až jejich životní pout' skončí. Mnoho dětí s vážnými diagnózami chodí, běhá a jsou schopné si hrát – i pro ně tu máme spoustu nabídek, jak trávit čas.

● Je pobyt u vás limitován nějakou věkovou hranicí?

Vlastně není. Hosty našeho domu mohou být děti ještě nenarozené (to když k nám přijíždějí těhotné ženy, které třeba předtím už přišly o dítě a mají strach, že i jejich další miminko nebude zdravé), stejně jako děti, které už vlastně nejsou dětmi, protože přesáhly hranici osmnácti let. Často k nám jezdí pozůstalí rodiče, prarodiče a sourozenci.

● Jste pořád plně obsazení?

Vzhledem k tomu, jak malý tým jsme, musíme návštěvy rodin dobře plánovat. Pokud tu máme hosta, jako je třeba čtrnáctiletý Lukáš, který tu pobývá právě teď a který se sám ne-

může ani poškrábat na nose, každé dvě hodiny je třeba ho polohovat, odsávat a vyžaduje péči opravdu plných 24 hodin, tak současně s ním si můžeme dovolit pozvat pouze hosta, který tak intenzivní péči nepotřebuje. Lukášovu maminku, která je tu s ním, střídáme během dne i noci, aby si trochu odpočinula. Dneska přijede chlapec, který je víceméně soběstačný, i když jeho onemocnění je velice komplikované. Chodí o berlích, bere spoustu léků a k jeho zdravotním problémům se přidává ještě to, že pochází z velice slabých sociálních poměrů. Skromné podmínky v Malejovicích vnímá jako luxusní hotel: stále je tu teplo, teplá voda a dost jídla.

● Kolik dětí vaším domem už prošlo?

Během doby, kdy se staráme o tento dům, jím prošlo včetně letních táborů více než dvě stovky dětí. Mezi hosty našeho hospice patří ale i pozůstalí. Jsme v kontaktu s mnoha rodinami, kdy sem přijíždějí rodiče s ostatními sourozenci zemřelého dítěte. Proto tu můžete vidět trampolínu, stolní fotbal, šlapací auta a míče – věci, které jsou určené i zdravým dětem.

● Na ty se asi často při vážné nemoci dalšího dítěte zapomíná, že?

Rána pro sourozence, když odejde bratr nebo sestra, je vždycky velká. Je přirozené, že mnoho dětí napadají otázky: „Je Pán Bůh, nebo není? Budu tady stejně dlouho, jako bratr či sestra? Co bude se mnou? Umřu jako on?“ Jsme rádi, že se tomuto tématu začala mezi odbornou veřejností věnovat pozornost.

Pevné ukotvení v životě

● Žijete už mnoho let v těsné blízkosti dětské smrti. Jak se s ní vyrovnáváte?

Když nám přijde do schránky parte, často si s manželem říkáme, že vědomě bychom si takovou práci nikdy nevybrali; přijímáme ji s tím, že jsme k ní byli přivedeni Boží prozřetelností. A všechno bylo tak rozumně a moudře řízeno, že jak před námi vystávaly

nové úkoly, dostávali jsme také sflu k jejich zvládnutí. Ale nebylo to tak, že by nám naše víra pomáhala nějak abstraktně se vyrovnat s tím, že dítě tady dneska je a zítra není. Bylo to obrácené: příběhy, které jsme viděli zblízka, nám dávaly velice jasný a pádný důkaz o existenci Boží. Je to zvláštní, protože laik při pohledu zvenčí může použít umírání dětí jako důkaz, že žádný Pán Bůh není.

● Byla ve vás víra už dříve, nebo k vám přišla právě s touto prací?

O Pánu Bohu jsme věděli, ale měli jsme takovou tu víru, jakou člověk mívá, když si myslí, že se bez Pánu Boha obejde. Naše práce, všechna setkání, myšlenky, obavy a bolest, kterou jsme prožívali, nás dovedly dál. Vrátili jsme se k římskokatolické církvi, ve které jsme jako děti křtěni, a začali jsme hmatatelně Pána Ježíše vnímat. Čím dál tím víc jsme cítili, že spirituální dimenze je všudypřítomná a že tuto práci nelze vykonávat jenom technicky. Vždycky se v ní obrazí ukotvení člověka. Někdy je daleko důležitější být upřímný a přiznat si, co nevíme a co není v mých silách, než nějakou komunikační strategií lhát a předstírat, že je všechno pevně v mých rukou, a tvářit se, že „už to bude dobré“. To ale neznamená, že bychom byli nějakí prvoplánoví misionáři a mluvili hned sami o víře. To jsou velice intimní otázky a hovor na takové téma musí začít náš host, ne my. My se můžeme zeptat, když cítíme, že situace je vážná, či když můžeme něco nabídnout – přečtení knížky, kontakt na další lidi, křest, pokud už dítěti nezbyvá moc času a rodina si to přeje. Co se ale týká vyznání víry, to musí být cítit spíše z naší práce, než abychom o tom hovořili.

● Ukotvení ve víře je asi důležité hlavně pro vás, abyste to všechno vydrželi.

Je to tak. Lidé, kteří k nám přicházejí, se často chtějí o někoho opřít. A když se o vás někdo opře, tak – aby vás ta těžká situace nepoložila – i vy sami musíte být pevně opření.

Irena Šatavová

Ze života VDV

Charitativní expedice skončila

Koncem října 2011 se Pavlína Follovská vrátila

z charitativní expedice v Himálajích. Jejím cílem bylo vystoupit na šestou nejvyšší horu světa Čo Oju a pomoci tak handicapovaným. Ve prospěch mladých lidí se zdravotním a sociálním handicapem se Pavlíně podařilo vybrat 30 tisíc korun.

Výstava fotografií o paní Olze Havlové v Jablonci nad Nisou a Roztokách u Prahy

V říjnu byla otevřena výstava fotografií o paní Olze Havlové ve Střeďočeském muzeu v Roztokách u Prahy a v Eurocentru v Jablonci nad Nisou. Expozice byla připravena v roce 2010 rámci oslav dvacátého výročí založení Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Pro velký zájem se výstava stala putovní a dosud byla prezentována v Praze, Brně a v Častolovicích. Dále výstava navštíví Slovensko.

Křest charitativního kalendáře „Portréty osobností 2012“

Dne 24. listopadu 2011 se v Galerii ARTFOTO uskutečnil křest kalendáře „Portréty osobností 2012“ ve fotografiích Jiřího Šourka. Během večera proběhla dražba originálu fotografií z kalendáře s podpisem portretovaných osobností. Dražbou provázela Bára Barabáš Štěpánová za přítomnosti Barbory Špotákové, Vlasty Chramostové, Ivana M. Havla, Heleny Illnerové a Jana Pirka. Výtěžek z dražby fotografií ve výši 70 tisíc korun bude použit na pomoc vážně nemocným dětem a jejich rodinám prostřednictvím Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové a Nadačního fondu Klíček.

Děkujeme za přízeň a podporu!

ČSOB ASSET MANAGAMENT	50 000 Kč
David Fojtík	2 000 Kč
Jiří Rajnoch	7 000 Kč
Petr Korouš	5 000 Kč
Deutsche Freunde und Förderer der Olga Havel Stiftung	2 445 €
Prof. RNDr Helena Illnerová, DrSc.	3 000 Kč
Libor Prokeš	1 500 Kč
Jan Vraný	5 000 Kč
JUDr. Milan David	5 000 Kč
RIVENHILL ALLIANCE	14 500 Kč
Diana Sternbergová	50 000 Kč
Eva Hvižd'alová	1 000 Kč
EC HARRIS	3 080 Kč
zaměstnanci EC HARRIS	8 570 Kč
MUDr. Anna Spurná	10 000 Kč
Reality 21, s. r. o.	9 000 Kč
RWE	2 500 €

Děkuje sponzorům a dárcům, kteří přispěli na program Senior při Benefičním koncertu 13. listopadu 2011 v kostele sv. Šimona a Judy:

KOCIÁN ŠOLC BALAŠTÍK, advokátní kancelář ● AGROFERT HOLDING, a. s. ● Českomoravský cement, a. s., nástupnická společnost ● S.A. Cimenteries C.B.R., organizační složka ● ČSAD Praha holding, a. s. ● ASIANA, spol. s r. o. ● Bakeš & partneři, advokátní kancelář ● Balaščík Jiří ● BenchCom, s. r. o. ● Běreš Ján ● Blažková Pavla ● Bodlák Petr, Bodláková Jitka ● Cafe de Paris – Pavel Culek ● CCA Group, a. s. ● CESTR & PARTNERS, Attorneys at Law ● Cilínková Marie ● CIMEX INVEST, s. r. o. ● Čechová & Partners ● Černoňous Jan ● České překlady, s. r. o. ● Českomoravská komoditní burza Kladno ● ČSOB Factoring, a. s. ● ČSOB ● Dědič Jan ● Dubecká Dagmar ● Dybová Blanka ● Eligo, a. s. ● EQUITA Consulting, s. r. o. ● FASCO plus, s. r. o. ● Felgrová Radka ● Felix a spol. advokátní kancelář, s. r. o. ● Global Payments Europe, s. r. o. ● Hergottová Ludmila ● Horník Jiří ● Hornová Elena ● Hüblerová Jana ● Chrz Tomáš ● INVESTIČNÍ KLUB, a. s. ● Kancelářské systémy, a. s. ● Krejčí Martin ● Kurčina Josef ● Kürtösiová Milada ● MARSH, s. r. o. ● Maršík Pavel A-MÁMA ● Merger Vision, s. r. o. ● Mirovská Petra ● MORAVSKÁ STAVEBNÍ-INVEST, a. s. ● Navrátilová Helena ● Němcová Marcela ● NEMOS PLUS, s. r. o. ● Parusová Zimová Martina ● Patria Finance, a. s. ● Pešl Jiří ● PKM Audit & Tax, s. r. o. ● Plastika, a. s. ● Polášek Lubomír ● Realfina, a. s. ● Reich Pavel ● Rovenský Václav ● Slováčková Kateřina ● Sobek David ● Státní tiskárna cenin, s. p. ● Svoboda Zdeněk ● Svobodová Markéta ● Šolc Martin ● Špaček Ladislav ● Tichý Oldřich ● Tomašuk Drahomír ● Top Spirit, a. s. ● Tutterová Jitka ● Vaněčková Zuzana ● Vápenka Čertovy schody, a. s. ● Veleba Lubor ● Vilímková Marcela ● Wagnerová Lina ● Weber Miroslav

Výstava obrazů v Poslanecké sněmovně

V Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR se od 12. prosince 2011 koná prodejní výstava obrazů dortmundského malíře Waltera Liggesmeyera nazvaná „Malováno světlem“. Malíř věnoval obrazy VDV s tím, že výtežek z jejich prodeje půjde na pomoc lidem se zdravotním postižením.

Výtvarník Walter Liggesmeyer na vernisáži předává Mileně Černé obraz Olgy Havlové

Foto: Karolina Granja

Ty nejlepší z „Dobrych zpráv“ určitě jsou, že lidé k sobě nacházejí cestu. A mám-li jakoukoli možnost takovou cestu podpořit, neváhám ani na okamžik. I proto jsem s potěšením přijala žádost Výboru Dobré vůle – Nadace Olgy Havlové uspořádat výstavu obrazů v její prospěch, zde, v atriu Poslanecké sněmovny.

Výbor dobré vůle – Nadaci Olgy Havlové považují za jednoho z nejvýznamnějších reprezentantů charitativní práce v České republice v její novodobé historii. Jsem proto ráda, že zde mohu uvítat dortmundského malíře Waltera Liggesmeyera. Sbližování názorů, světlů a lidí je to, co bychom my, politici, měli ve své práci prosazovat. Těší mě, že Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové nám k tomu dávají jednu z dalších příležitostí.

Miroslava Němcová, předsedkyně Poslanecké sněmovny PČR

Zdeněk Chrapek: Fotograf, dobrovolník VDV

Možná Zdeňka Chrapka osobně neznáte, ale jeho fotografie určitě ano. Pro VDV fotografuje už od roku 1995 každoroční udílení Ceny Olgy Havlové a nechybí ani na žádné hudební akci, která má s VDV spojitost. Na hudbu se totiž jako fotograf specializuje. „Mapuji hudební život v Praze,“ říká.

Od konce 60. let je na volné noze a fotografoval snad všechny známé dirigenty a hvězdy světových orchestrů, kteří v Praze vystupovali. „Měl jsem možnost zachytit dirigenty od varhan a od empor, tedy z míst, kam se divák běžně nedostane. Jejich gesta a vizuální dojem z dirigování jsou jedinečné,“ popisuje svoji práci, o kterou má zájem např. hudební festival Pražské jaro, FOK, Česká filharmonie i řada hudebních časopisů.

Přestože hudbě doslova propadl, sám na žádný hudební nástroj nehraje. Sice ve svých čtyřech letech začal chodit na klavír, ale přísná paní učitelka ho od hraní odradila. Od hudby ale ne, ta ho inspiruje stále. „Slyšel jsem už za svůj život tolik hudby, že si ji doma nepouštím. Dojem z živé hudby je totiž nesrovnatelný s jakýmkoliv záznamem, byť by byl technicky sebedokonalejší,“ vysvětluje. Fotografie považuje za důležitého svědka, který tu po nás zůstane a který dokáže přiblížit prchavý a pomíjivý okamžik hudebního okouzlení.

Rád dělá černobílé fotografie, a to i dneska, v době digitálních fotoaparátů. „Černobílá fotografie má divákovi stále co říci. Barvy na nás útočí ze všech stran a člověk potřebuje zklidnit, zamyslet se nad sebou i nad světem, zkoncentrovat mysl a očistit si duši. A právě to kontrast černé a bílé umožňuje,“ říká.

S paní Olgou Havlovou se potkal v roce 1993, a kde jinde než na koncertě. Poslal jí několik snímků a ona si vyžádala další. „Netušil jsem, že je nemocná. Dostal jsem od ní PF k novému roku a pak už přišlo smuteční oznámení,“ vzpomíná. Paní Olgu považuje za mimořádnou ženu a přirovnává ji k Anežce České. „Stejně jako svatá Anežka zasvětila svůj život potřebným, byť byla z královského rodu, i Olga Havlová prošlapala cestu mnoha charitativním organizacím, které jejího příkladu následovaly. Škoda, že odešla

tak brzy. Svět by dneska vypadal díky ní možná trochu jinak,“ říká zadumaně.

Co ho drží u dobročinné práce pro VDV? „Lidé, s nimiž se při ní setkávám. Cítím se mezi nimi jako doma, tak jsou otevření, skromní, srdce mají na dlani a na nic si nehrají. To platí i pro významné finanční sponzory, s nimiž se na akcích VDV potkávám. Jsou jiní než běžné publikum na koncertech. Z jejich tváří vyčtete, že jsou vstřícní a vnímají jak k hudbě, tak i k pomoci druhým, což ostatně dokazují svým vztahem k VDV.“

Kromě hudby se Zdeněk Chrapek zajímá o malbu, chodí na výstavy a sleduje dění v kulturním světě, k čemuž mu Praha poskytuje mimořádnou příležitost. Svou manželku poznal díky hudbě. „Přijela k nám v roce 1997 z Ruska a chtěla vidět Prahu. Tak jí ji ukazují dodnes,“ směje se Zdeněk Chrapek. Ač je jeho paní vystudovanou inženýrkou-technologkou, fotografuje stejně jako manžel, a prý na velmi dobré úrovni. Také je mu pravou rukou při zvládnání technických novinek v branži, a možná také kvůli tomu o ní manžel tvrdí, že má nad hlavou svatozář. Jejich jedenáctiletý syn k fotografování netíhne, což bývá úděl dětí, které vidí zblízka určitou profesi u rodičů doma den co den. Zato píše povídky a maluje komiksy.

A jaké jsou další plány Zdeňka Chrapka? „Chtěl bych pro VDV nafotit hudební kalendář,“ vyznává se. Tak ať se mu to podaří!

Irena Šatavová, Foto: Jiří Chrapek

Tvář, se kterou se setkáváte

Poznamenejte si do diáře...

do 30. ledna 2012

mohou lékaři a lékařky z ČR podávat přihlášky na mezinárodní lékařské semináře v Salzburgu. Prestižní semináře vedou renomovaní odborníci z Rakouska a USA, účast na seminářích (kromě nákladů na cestu) je hrazena organizátory. Více informací naleznete na www.vdv.cz a také na <http://platform.aaf-online.org>. Aktuálně se lze přihlásit na tyto semináře v Salzburgu:

Otolaryngology (6. 5.–12. 5. 2012)
Family Medicine (13. 5.–19. 5. 2012)
Anesthesiology (20. 5.–26. 5. 2012)
Infectious Diseases (27. 5.–2. 6. 2012)
Bone and Joint Surgery (3. 6.–9. 6. 2012)
Internal Medicine (17. 6.–23. 6. 2012)
Pediatric Emergency Medicine (24. 6.–30. 6. 2012)
Obstetrics & Gynecology (1. 7.–7. 7. 2012)
Behavioral Pediatrics & Child Development (15. 7.–21. 7. 2012)

do 25. února 2012

mohou studenti středních a vysokých škol v ČR, kteří mají sociální či zdravotní handicap, podávat žádosti o stipendia z Fondu vzdělání VDV. Podmínky pro získání stipendia, včetně formuláře přihlášky, najdete na www.vdv.cz.

do 27. března 2012

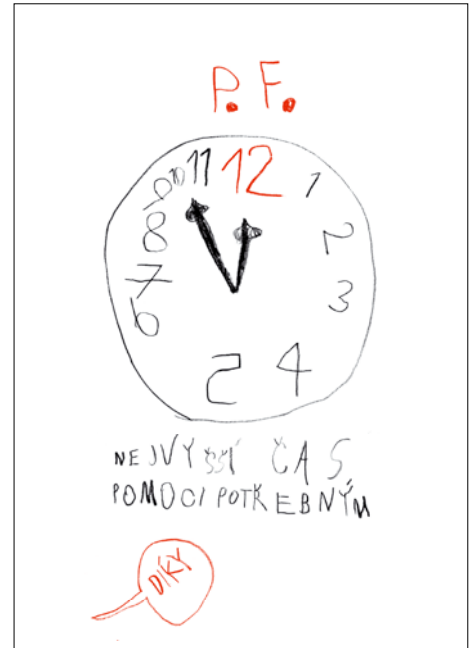
přijímá VDV žádosti o příspěvky z programu Sasakawa Asthma Fund. Žádosti o nadační příspěvek mohou podávat nestátní neziskové organizace, nemocnice a dětské léčebny, které jsou zaměřené na zdravotní výchovu a vzdělávání, primární a sekundární prevenci astmatu u dětí a rehabilitaci dětí s těžšími formami průduškového astmatu.

do 31. března 2012

přijímáme žádosti o příspěvek neziskových organizací z programu Obyčejný život, který je hrazený z výnosů NIF. Žádosti o příspěvek mohou podávat obecně prospěšné společnosti, občanská sdružení a církevní právnické osoby, které realizují projekty sociální práce v azylových domech pro muže a matky s dětmi, projekty sociální práce v domech na půli cesty a projekty sociální práce na ulici.

31. března 2012

se běžci dobré vůle zúčastní Hervis ½ maratónu Praha v rámci běžeckého seriálu Prague International Marathon 2012. Běžcem dobré vůle se může stát každý, kdo rád sportuje a chce při tom pomáhat ostatním. Více informací naleznete na www.vdv.cz.

Podrobnosti ke všem akcím získáte na www.vdv.cz

Chcete pomoci?

Veřejnou sbírku Dobra není nikdy dost můžete podpořit zasláním dárcovské sms ve tvaru:

DMS VDV na číslo 87777

(cena sms je 30 Kč, VDV z toho obdrží 27 Kč).

Zařízení pro starší lidi

– č. účtu: 397 655 004 / 2700

Číslo účtů na ostatní projekty VDV

– č. účtu CZK: 478 437 033 / 0300

– č. účtu USD: 478 573 203 / 0300

Přihlaste se jako fanoušek VDV na Facebooku
www.facebook.com/vybor.dobre.vule

Redakční rada: Ing. Irena Šatavová, MUDr. Milena Černá, Mgr. Monika Granja, Zuzana Hanušová
Design: Pavel Cindr, grafik@cindr.cz, Grafická úprava: Lukáš Fritz, fritz.lukas@gmail.com
Vyšlo: 12. prosince 2011 Vydal: Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, Senovážné nám. 2, 111 21 Praha 1, vdv@vdv.cz, www.vdv.cz
Časopis je určen pro dárcce a partnery Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Časopis je neprodejný.

